

[Udenrigsministeren.]

Lande, der allerede tidligere er naaet til et tilsvarende Gennembrud.

Det Landomraade, man i første Række tager Sigte paa, er Balkanomraadet, men dertil kommer ogsaa den Gruppe af Stater, der ligger i det nordlige Sydamerika, og endelig de mellemamerikanske Stater. Om alle disse Omraader gælder det, at der foregaar en stærk økonomisk Udvikling, og at den vel foregaar under megen Indflydelse og Deltagelse fra de store Industristaters Side, men tillige under saadanne Vilkaar, at man i de paagældende Lande er ivrigt interesseret i at skabe sig Handelsforbindelse med Lande, der ikke har en saa overvejende og overvældende økonomisk Styrke i Forhold til dem som de Hovedlande, de handler med. Der skabes derigennem særlige Muligheder for visse Grupper af mindre Stater. Det har vist sig for flere af disse Staters Vedkommende, at den danske Udførsel dertil har været i stor Fremgang i Aarene efter Krigen, selv om den endnu ikke kan siges at have naaet et meget betydeligt Omfang.

Nu er det utvivlsomt og anerkendt fra alle Sider, at det er af Betydning for Udviklingen af dansk Afsætning netop i saadanne Egne at have en tilfredsstillende Repræsentation af diplomatisk Karakter. Forslaget om for fem Aar at give Adgang til at udnævne forsøgsvis to danske diplomatiske Repræsentanter i disse Omraader eller, hvis Forholdene der ikke skulde vise sig tilfredsstillende, eventuelt i andre Omraader, har da ogsaa faaet almindelig Tilslutning baade fra de Erhvervsrepræsentanter, med hvilke Forslaget har været drøftet, og fra de forskellige politiske Partier i det andet høje Ting. Jeg havde den Tilfredstillelse der, at man efter en kort, men indgaaende Udvalgsbehandling har vedtaget Forslaget med en væsentlig formel Ændring, og saaledes, at der opnaaedes Tilslutning fra alle de politiske Partier. Jeg tør da haabe, at Forslaget ogsaa vil faa en let Gang gennem dette høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Den sidste Sag paa Dagsordenen kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen Indsigelse gøres, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 87 af 19. April 1929 om anerkendte Sygekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 1215).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Socialministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 87 af 19. April 1929 om anerkendte Sygekasser, saaledes som dette Lovforslag entstemmig er vedtaget i Folketinget.

Dette Lovforslag kan siges at have en længere Forhistorie, idet Spørgsmaalet om, hvilke Regler der skulde være for Adgang til Sygekasserne, har været stærkt drøftet gennem Aarene. Som ærede Medlemmer vil se, findes der i Bilag B. en Oversigt over hele dette Spørgsmaal, særlig over Spørgsmaalet om Arbejderes Adgang til Sygekasserne op gennem hele Perioden fra 1892 til 1927. Der skete ved Ændringen i 1927 det Brud paa den tidligere Praksis, at ingen Klasse af Befolkningen som saadan skulde være selvskreven til Adgang til Sygekasserne, idet der skulde gælde visse Indtægtsgrænser for alle Klasser af Befolkningen. Det viste sig, at der i Løbet af de to Aar som Følge af disse Bestemmelser er eller vil blive udslettet mellem 20 000 og 30 000 Sygekassemedlemmer, og da man i Sygekassekredse saavel som fra anden Side nærede Betænkelighed ved denne Udvikling, kom man i Efteraaret til Socialministeriet. Jeg overvejede, om der var noget at gøre paa dette Omraade, og da vi stod foran Behandlingen af det store Folkeforskringsforslag, optog jeg i disse Bestemmelser, hvorefter man vendte tilbage til den tidligere 35-aarige Praksis samtidig med, at jeg ved et Cirkulære rent midlertidigt standsede den Kontrol med Sygekassemedlemmer, der i øvrigt var indført gennem Loven. Det vakte nogen Uvilje i forskellige Kredse, fordi man troede, det var Hensigten at tilsidesætte Loven af 1927, hvad der naturligvis ikke har været min Hensigt. Hensigten var kun at rejse det Spørgsmaal, om ikke de i 1927 fastsatte Regler var for snævre, og om ikke Forholdene i de forløbne Aar har vist sig at være saadanne, at man maatte lempe disse Regler. Ved Forhandlingerne i Folketinget kunde der ikke opnaas Enighed om